

[Hanne Thanning Jacobsen]

sætning, man stiller op, er den mærkelige tankegang, at en elev på et pædagogisk seminarium er en produktionsenhed: Det er en elev på et pædagogisk seminarium ikke i min tanke-række.

Som en anden bemærkning til ministeren vil jeg sige, at det er rigtigt, at der på de 3-4-sporede seminarier kan være 4-6 hold, og ministeren prøver at påvise, at der egentlig ikke er særlig mange hjemme i huset, fordi de er i praktik. Nej, men en af de ting, vi har en fornemmelse af bliver angrebet mere og mere, er praktiktiden. Det var en af de ting, vi godt ville have afdækket i dag.

Det mod, ministeren viser her på talerstolen, synes jeg, ved at sige: Jamen vi må se på, om det er hensigtsmæssigt, at seminarier er 2-sporede – synes jeg ministeren skal vise ved at lave et samlet og langsigtet udspil på det her område, sådan at seminarieverdenen kan forholde sig til det over en årrække, sådan at Folketingets partier kan tage stilling til det. Det, der har været problemet og fortsat er problemet inden for den verden som inden for resten af uddannelsessektoren, inden for en masse emneområder i samfundet, er de pludselige indgreb, de pludselige beslutninger om, at nu skal der ske det og det. Jeg tror, at det ville være vigtigt, hvis der kom et samlet udspil.

Må jeg så sige tak til ordførerne. Jeg kan jo ikke sige tak til andre end hr. Jørgen Tved for opslutning bag vores dagsordensforslag. Jeg vil sige til hr. Kirkegaard, fru Bente Juncker, fru Merethe Due Jensen og fru Annette Just – det var vist fru Bente Juncker, der udtrykte det på den måde: Hver dag sin forespørgsel. Ja, det må vi jo sige at vi har, men det er nu den rolle og den mulighed, vi som oppositionsparti har med hensyn til emner, vi opfatter er af en vis vigtighed, at kunne rejse dem her i folketingssalen.

Flere ordførere, bl.a. hr. Ole Vig Jensen, siger, at vi kan diskutere disse ting i Uddannelsesudvalget. Det er da rigtigt, at vi kan det, men vi kan også diskutere det i folketingssalen, og det har vi foretrukket at gøre denne gang.

Må jeg endnu en gang gøre opmærksom på, at vores dagsorden har den formulering, den har, i håb om, at nogle ville tænke sig om en ekstra gang. Nogle af ordførerne har kritiseret vores udtryk »væsentlige reguleringer«. Det har ministeren også. Men vi har en erindring, som fik os til at se på, hvordan seminarieforli-

get i 1982 fremkom. Det fremkom på den måde, at ministeren havde lavet nogle kriterier for, hvilke seminarier der skulle nedlægges i den kommende tid. Man fastslog så i betænkningen, at når der skulle træffes beslutning om kommende nedlæggelser, skulle spørgsmålet forelægges Folketingets Uddannelsesudvalg. Som hr. Jørgen Tved meget rigtigt påviste, måtte mange læse i avisen den 22. december, at de to københavnske seminarier skulle nedlægges. Det mener vi ikke er en rimelig arbejdsform, og derfor foretrak vi at lave en parallel til denne måde, vi har arbejdet på på lærerseminarieområdet.

Det er begrundelsen for, at vores første pind i dagsordenen ser ud, som den gør. Jeg er da glad, hvis vi er kommet dette lille skridt videre med denne debat, at vi nu får et udspil fra ministeren i Uddannelsesudvalget.

Det andet punkt i dagsordenen drejer sig om, at vi synes, at de, der arbejder med området til daglig, de studerende, lærerne, de faglige organisationer, måtte have en interesse i at være med i et forberedende arbejde om, hvordan fremtidens uddannelser skal se ud.

Jeg vil godt bede også fru Jytte Andersen om at lægge mærke til, at vi har kaldt det for »en eventuel samordning« af uddannelserne. Vi har netop – hr. Jørgen Tved sagde »sølle«; jeg mener, at det er, hvad man kalder en blød dagsorden – sagt det på den måde, fordi vi ikke med dagsordenen ønskede at låse os fast på en præcis model. Der måtte være mange muligheder, og dem fandt vi at det var en god idé at få afdækket via et udvalgsarbejde.

Jeg beklager ikke, at vi har fået debatten. Jeg synes, vi skal føre den videre både i Uddannelsesudvalget og ude i de kredse, som måtte interessere sig for, hvordan de pædagogiske seminariers fremtid, hvordan daginstitutionernes fremtid kommer til at se ud.

Jytte Andersen (S):

Undervisningsministeren er jo så heldig at være en af de forældre, der har sit barn i en daginstitution, og ikke så uheldig at være forældre til et af de 30.000 børn, der står på ventelisten. De 30.000, der står på ventelisten, er et eksempel på, ikke at undervisningsministeren er specielt børnefjendsk, men på, at regeringen har tilrettelagt en politik, der er børnefjendsk eller i hvert tilfælde virker børnefjendsk. Det er også